

Cristina Andone

Enescu și hora razelor de soare

Ilustrații de
Adriana Gheorghe, Sebastian Oprea și Thea Olteanu

Ediția a II-a

Să-l cunoaștem pe Enescu

După ploaie, câmpul aburește cald a pământ bun și a soare. Suntem în Pădurea Muzicală, în Luminișul Verde. Vedeți colina aceea domoală și rotundă ca un obraz de copil? Chiar în vârf, la umbra unui tei mirosind a dulceață, se înalță o casă albă cu acoperiș de șiță. Acolo locuiește Enescu, spiridușul-compozitor, care ne aduce muzica razelor de soare și ritmurile pământului. Să ne apropiem cu băgare de seamă...

Pe prispă ne așteaptă un pui neastâmpărat de ciocârlie. Când deschidem porțița de la intrare, pasărea cea mică zvâcnește în cer, cântând bucuroasă, parcă de bun-venit.

Se întoarce repede, mai înainte ca noi să fi urcat treptele care duc la cerdac.

– Ziua bună! spun copiii într-un glas.

– Bună să vă fie calea! răspunde sfătos Enescu.

Pesemne a aflat spiridușul nostru că ne aflăm într-o călătorie în căutarea muzicii clasice.

– Așa, Lia, puiule, șezi cu noi, adaugă el.

Lângă Enescu, pe o masă cioplită din lemn, adastă un ulcior smălțuit și un coș cu cireșe. Pe o tupsie se odihnește, răsufând dulce, o plăcintă aurie.

– Pofțiți! Bunătatea asta e abia scoasă din cuptor, ne îmbie Enescu.

– Mulțumim! exclamă copiii, puțin cam tare.

Văzute de aproape, penele ciocârliei par pictate cu niște semne de demult. Zimți, romburi, linii frumos orânduite... ce să fie oare?

– Doar o întrebare... scutură din mâini nerăbdător Sashi, băiatul de șapte ani cu creștet însoțit și ochi poznași. Ce sunt semnele acestea de pe aripile Liei, de pe ștergar, de pe ulcior...

– Și de pe haina mea, zâmbeste Enescu.

– O, da! E vorba de o formulă magică? întreabă Sashi.

– Se poate spune și așa. Mai întâi, însă, o mică lecție despre liniște, ne îndeamnă Enescu.

– Despre liniște? se miră Sashi.

– Dar noi am plecat în căutarea muzicii, adaugă Thea, sora lui mai mare.

– Fără liniște nu există muzică adevărată, spune el privind în zare.

Șșșt! Să ascultăm...

PREFERINȚELE

GALBEN CA SO
VĂ

ALB CA PÂNZA CURĂȚ
DE ȘTERGAR

NEGRU CA PĂMÂNTUL TĂCUT ȘI CUMINTE

FLOAREA
SOARELUI

MARGARETĂ & MĂRGĂRIȚĂ

Le Meseau

Prieteni: Lia Ciocârlia

Păsările Cântătoare
Niste Colaci Imbunati,
Cumiere si Nucă

O Strachină de Boierești
Sarmale

O Invertită
Ruptă din Soare

O Paine Rotundă
de Fântână
ca o gură
scanteind
în Soare

Locuri:

- * Să Dirijeze Orchestra Păsărilor din Lună
- * Să Învete Puii Talentați Secretele Muzicii
- * Să Teasă Coveare muzicale din Semne Vechi
- * Să Împletească Raze de Lumină în Cununi de Note Muzicale
- * Să Trimită Armonii pe aripile dorului departe, departe în lume

Cuibușor de muzică

Ca pasărea cântătoare care pleacă doar pentru a se întoarce la cuib. Așa e și omul rătăcitor. Duce cu dânsul peste tot în lume cumințenia aceluia pământ pe care a învățat să meargă. Și cântecul cerului pe care l-a văzut prima dată deasupra capului, mirându-se de bunătatea acelei ape mari, îndepărtate. Multe ținuturi am străbătut. Rouă de la capătul curcubeului am băut. Dar muzica țării mele nu m-a părăsit niciodată. Și nici Cuibușor.

Cine e Cuibușor? Hai să vedem dacă îi puteți descifra secretul...

Cuibușor are trup zvelt, potrivit de mare,
În frunte, o buclă răsucită din esență tare,
Plus patru ochi ageri, nu fi mirat,
Foarte folositori pentru acordat.

Cuibușor e mândru de coala până-n zare
De cele-i patru mustăți muzicale,
Prinse frumușel în *cordar* și numite *sol, re, la, mi*,
Pentru a nu le confunda cu niște jucării.

Pe seară, Cuibușor strânge cuvinte de pluș,
Precum *căluș, prăguș, arcuș*,
Apoi le dosește sub partituri, sub o cheie stea,
Pentru concertul de dimineață, de la cafea.

Prăguș

Cap

Cuie

Cuibușor? Ar putea fi un pisoi arcuit,
Mângâiat, scărmanat, preaiubit.
Șșșt, să nu-l încurcăm cu șoapte,
Acuși va descurca niște partituri de lapte...

(Ați ghicit cine este Cuibușor? Chiar așa, e vioara cea dragă a lui Enescu!)

Gât

Strune

Căluș

Cordar

Bărbie

